

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

ΘΕΑΤΡΟ REX :

ΜΙΣΣΕΛ ΝΤΥΡΑΝ : ΜΠΟΛΕΡΟ

Σε μιὰ Θεσσαλική πολιτεία, πού πέρασα τὰ πρῶτα παιδικά μου χρόνια, βρισκόταν μιὰ μικρὴ ἐκκλησία πού σπάνια λειτουργιόταν γιατί ἔλεγαν «κρατοῦσε» κι' οἱ φίλες τῆς μαννούλας σιγοψιθύριζαν τὴν ἱστορία :

Τὸν περασμένο πόλεμο ὁ κύρ Θανασὸς βρέθηκε νὰ ὀρίζει μερικά χέρσα χωράφια στὴν ἄκρη τῆς πολιτείας πού μὲ τὸ ἄπλωμά της καὶ τὸν μεταπολεμικὸ ὄργανο μεταβλήθηκαν σὲ οἰκόπεδα, κάνοντας τὸν Θανασὸ ἕναν ἀπ' τοὺς καλύτερους νοικοκυραίους τοῦ τόπου.

Πρὶν ἀπ' αὐτὸ τὸ μόνο εἰσόδημα πού εἶχε ὁ Θανασὸς ἀπ' τὰ χέρσα χωράφια, εἶταν μιὰ παράγκα στὸ πιὸ κοντινὸ στὴν πόλη σημεῖο, πού στέγαζε κάτι διαβατάρικα μαδημένα πουλιά πού ὑποδύονταν μὲ τὴν ἀνοχή καὶ τὸν οἶκτο τῶν πελατῶν τὶς γυναῖκες τῆς ἀπώλειας.

Βραχνὰ τραγούδια, ξέφρενες φωνές καὶ ἤχοι σαντουριῶν ἔφταναν κάθε νύχτα, ὅς τὰ τελευταῖα σπίτια τῆς πολιτείας καὶ κάθε ἄντρας πού σεβόταν τὸν ἑαυτό του ἀπόφευγε νὰ περάσει ἢ τοῦλάχιστον νὰ τὸν δοῦν νὰ φτάνει στοῦ Θανασοῦ,

Μόλις πλούτισε ὁ Θανασὸς ἄρχισαν τὰ συμπεθεριά καὶ στὸ τέλος παντρεύτηκε τὴν Εὐδοξία, μιὰ μεγαλοκοπέλλα ἀπὸ ἕνα ξεπεσμένο ἀρχοντόσπιτο. Κι' ἔτσι μπῆκε στὴν καλὴ κοινωνία.

Τότε ἡ Εὐδοξία ποῦταν καὶ σεμνότερη ἄρχισε νὰ τὸν τρώγεται γιὰ τὴν παράγκα κι' ὁ Θανασὸς ἔβγαλε τὶς καφεσαντανίστρες καὶ νοίκιασε τὴν παράγκα σ' ἕναν ὑπάλληλο μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του. Θᾶπαιρνε βέβαια ἐλάχιστο νοῖκι ἀλλὰ θᾶπαυε ἡ ντροπῆς πού ἔλεγε κι' ἡ Εὐδοξία.

Μὰ σὲ λίγο καιρὸ πάλι φωνές ξέφρενες, τραγούδια κι' ἤχοι σαντουριοῦ ἔφταναν στὴν πολιτεία ἀπ' τὴν παράγκα πού θὰ βρισκόταν μέσα στὴν πόλη. Ὁ καινούργιος νοικάρης μάζευε κόσμο καὶ κοσμάκη καὶ γλεντοῦσαν. Κι' ἡ γειτονιά ἔσουρνε τὰ ἔξ ἀμάξης στὴ γυναῖκα του πού ὡς νᾶρθει στὴν παράγκα δὲν εἶχε ἀκουστῆ τ' ὄνομά της.

Τότε μαζὺ μὲ τὴν Εὐδοξία ρίχτηκε τοῦ Θανασοῦ καὶ τὸ καινούργιο συγγενολοῖ. Ἀνάγκη ἀπὸ λεφτὰ δὲν εἶχε, νὰ τὸ γκρέμιζε τὸ ρημάδι νὰ ἡσύχαζε.

Εἶδε κι' ἀπόειδε ὁ Θανασὸς ἔδιωξε τὸν ὑπάλληλο, γκρέμισε τὴ παράγκα κι' ἔτσι γιὰ νὰ δείξει στοὺς ψηλομύτες συγγενεῖς τῆς γυναίκας του τί ἀξίζει εἶπε πὼς στὴ θέση τῆς παράγκας θάχιζε μιὰν ἐκκλησία. Τὸπε καὶ τὸκανε. Καὶ σὲ λίγον καιρὸ ἡ Εὐδοξία μ' ἕνα κρεμεζὶ μεταξωτὸ φουστάνι καμάρωνε σὰ γύφτικο σκεπάρνι στὸ πλάϊ τοῦ Θανασοῦ στὰ ἐγκαίνια τῆς ἐκκλησιᾶς.

Εἶχαν καλέσει ὅλη τὴν καλὴ κοινωνία

καὶ τὸν καινούργιο ἀρχιμανδρίτη τῆς περιφέρειας.

Τότε κατὰ τὴ μέση τῆς λειτουργίας ἡ φωνὴ τοῦ καινούργιου ἀρχιμανδρίτη, ποῦταν νέος κι' ὄμορφος, ἄρχισε νὰ γίνεται ταρναριστὴ καὶ τὸ ἐκκλησίασμα τὸν εἶδε νὰ στηλώνει τὰ μάτια του καὶ νὰ μὴν τὰ ξεκολάει ἀπὸ μιὰν ὄραία χήρα, συγγένισσα τῆς Εὐδοξίας.

Κι' ὁ Θανασὸς πού σὰ νὰ τῶχε μετανοιώσει πού θυσίασε ἕνα εἰσόδημα στὴν ἀξιοπρέπεια κι' ἔτσι σὰ νὰ ἐκδικιόταν τὴν Εὐδοξία γιὰ τὴν γκρίνια της γύρισε καὶ τῆς εἶπε : δὲν γίνεται τίποτα βρὲ γυναῖκα, τῶχει ὁ τόπος.

Δὲν ξέρω γιατί κάθε φορὰ πού μπαίνω στὸ Rex θυμάμαι αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἱστορία πού οἱ φῆμες πού κυκλοφοροῦν στὰ διαλείμματα κάθε παράστασης τοῦ φετεινοῦ θιάσου πρόζας τοῦ θεάτρου Rex δὲ μ' ἀφίνουν νὰ ξεχάσω.

Μα από την άλλη μεριά συλλογίζομαι πώς όσο κι' αν είναι δεσμευμένος ο κ. Κούν κι' όσο κι' αν είναι γνωστή ή αντιπάθειά του για τα ελαφρά έμπορικά έργα, αντιπάθεια που έξηγει κατά κάποιον τρόπο πως ακόμη και έργα που πολύ ψηλότερα στέκουν από το Μπουλβάρ, σαν «Το έπάγγελμα της Κας Γουώρρεν», δέν κατορθώνουν να κινήσουν δημιουργικά τις σκηνοθετικές του ικανότητες, θά μπορούσε αφού το έφερε ή ανάγκη να διαλέξει ένα ελαφρό θεατρικό έργο ένα έργο του Μπουλβάρ κι' αφήνοντας το ταλέντο του και τή φαντασία του να δουλέψουν να μās δώσει μια έξαιρετη, διασκεδαστική παράσταση όπως ο γνωστός μας από τα «Φλογοσμένα Νειάτα» γάλλος σκηνοθέτης Κλώντ' Ωτάν Λαρά έκαμε τελευταία με το «Το Νοῦ σου στην 'Αμέλια» του Φεϊντώ.

Η ακόμη παίρνοντας ένα έργο σαν το «'Αρσενικό και Παληά Δαντέλλα» να μās παρασύρει σ' έναν ήλιγο γκροτέσκου και πραγματικότητας, καινοτομώντας και δημιουργώντας πραγματικά.

Κι' ακόμη, ακόμη περίμενα από τον κ. Κούν να πάρει στα χέρια του αυτή την ανιαρή έν πολλοῖς φάρσα τής φάρσας με την γλυκανάλατη αισθηματική αλλά Ντελλύ, κατ'άληξη, αυτό το μετριώτατο Μπολερό και να μās το παρουσιάσει άγνωριστο κι' έτσι να δείξει το μέτρο τής αξίας του, αξίας που όσο το έργο λιγώτερο προσφέρεται, όσο το έργο είναι πιο άσήμαντο, τόσο μεγαλύτερη είναι και τόσο περισσότερο λάμπει ή δημιουργική της έστία...

Άγλαΐα Μητροπούλου